

proti tomuto opravný prostředek odvolání nebrojí proti porušení zákona, nýbrž proti nesprávným výsledkům volného uvažování soudcovského v tom kterém případě, ve kterém však se soud pohyboval v mezích zákona. Ovšem neobmezuje odstavec třetí § 7 zákona o podmíněném odsouzení odvolání, pokud běží o podmíněné odsouzení, ustanovením § 283 tr. ř. a § 345 tr. ř. Se zřetelem k tomu, co svrchu řečeno, dlužno tedy hájiti názor, že výrok sborového soudu první stolice, kterým bylo povoleno podmíněné odsouzení, podléhá opravnému prostředku zmateční stížnosti z důvodu § 281 č. 11 a § 344 č. 12 tr. ř. a odvolání, tomuto ovšem bez obmezení, obsažených v § 283 a 345 tr. ř. Dlužno tedy pokládati stížnost státního zastupitelství za zmateční stížnost. Tato zmateční stížnost však jest neodůvodněna. Zákon čís. 562 neobsahuje až na výjimku, o níž bude dole ještě řeč, žádného ustanovení co se týče otázky časové působnosti. Ježto je doplňkem k trestnímu zákonu a řádu a tudíž integrující součástí těchto zákonů, platí co do účinků jeho působnosti všeobecné zásady, vyslovené v čl. IV. a IX. vyhlášovacího patentu ze dne 27. května 1852, čís. 117 ř. z. a v čl. I. až V. uvozovacího zákona k tr. řádu. Dle těchto zásad a zejména zásady čl. IX. vyhlášovacího patentu vztahuje se působnost nového zákona i k takovým činům trestným, jež byly spáchány kdykoli dříve, než zákon vešel v platnost, nebylo-li řízení v den, kdy zákon nabyl moci, již odsuzujícím rozsudkem právoplatně skončeno. Z této zásady činí zákon čís. 562 výjimku potud, že připouští v § 23 zpětnou působnost i na případy již pravoplatně rozsouzené, ale jen, byl-li čin spáchán po 28. říjnu 1918. Toto časové obmezení platí jen v případech právoplatně rozsouzených, jest tudíž vyloučeno, by ho, když má povahu výjimky, bylo používáno i v případech, kde dojde k odsouzení až po působnosti zákona.. Nezáleží proto pro použití zákona čís. 562 na tom, kdy čin byl spáchán, nýbrž na tom, by při vejití tohoto zákona v působnost nebyl rozsudek již vyneszen a trest vykonán. Ve výroku nalézacího soudu, jímž přiznáno bylo obžalované dobrodiní podmíněného odsouzení přes to, že spáchala čin před státním převratem, nelze proto spatřovati zmatečnosti, státním zastupitelstvím vytýkané.

Čís. 258.

Dovoz jedno- a dvoukorunových bankovek do tuzemska po skončení okolkovací akce, není přestupkem ve smyslu § 13 nařízení ze dne 25. února 1919 čís. 86 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 4. září 1920, Kr II. 208/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal ku zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Rozsudkem okresního soudu ve Znojmě ze dne 6. října 1914 byl porušen zákon v § 13 nař. min. financí ve srozumění s min. spravedlnosti ze dne 25. února 1919 čís. 86 sb. z. a n., dále v čl. 3 a 6 nař. vlády republiky československé ze dne 6. března 1919 čís. 113 sb. z. a n., rozsudek ten se zrušuje a obžalovaný Josef S. se sprostí podle § 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby, že se dopustil přestupku § 13 nař. min. financí ve srozumění s min. spravedlnosti ze dne 25. února 1919 čís. 86 sb. z. a n. převážejí v Hrušovanech-Šanově dne 5. října 1919 částku 1423 K v jedno- a dvoukorunových bankovkách.

D ů v o d y:

Josef S. zadržen byl dne 5. října 1919 v Hrušovanech-Šanově při revisi vlaku z Vídně příjíždějícího, ježto v jeho cestovním kufru mezi prádlem na dně nalezeno bylo v zamotaných punčochách, v krabičce na pudr a v plátěném sáčku 1423 K v jedno- a dvoukorunových bankovkách. Když revisní orgán přišel k němu, řekl ještě před revisí, že nic nemá, a když pak byly bankovky u něho nalezeny, omlouval se, že neví o penězích, že mu je asi strčil do kufru neznámý pán, který mu z ochoty rovnal prádlo do kufru. Teprve při hlavním přelíčení přiznal se obviněný, že bankovky uschoval v prádle, by zamezil případné jejich zabavení.

Rozsudkem okresního soudu ve Znojmě ze dne 6. října 1919 uznán byl Josef S. vinným přestupkem ve smyslu § 13 nařízení ministerstva financí ve srozumění s ministerstvem spravedlnosti ze dne 25. února 1919 čís. 86 sb. z. a n. Rozsudek ten se stal právoplatným, ježto obviněný opravného prostředku neohlásil a pokutu dne 13. října 1919 složil. Rozsudek porušuje zákon v § 13 nařízení ministra financí ve srozumění s ministrem spravedlnosti ze dne 25. února 1919 č. 86 sb. z. a n., a v čl. 3 a 6 nařízení vlády republiky čsl. ze dne 6. března 1919 č. 113 sb. z. a n. Účelem § 13 nař. z 25. února 1919 č. 86 sb. z. a n. bylo stíhati každé úmyslné rušení akce okolkovací. Patří sem tudíž pouze činy, jež spáchány byly za akce okolkovací nebo před ní s úmyslem, akci tu jakkoliv rušit. K takovému rušení náleželo i hromadění bankovek korunových a dvoukorunových, které z okolkování byly vyloučeny, s úmyslem vyhnouti se okolkování bankovek hodnoty vyšší, neboť účelem akce okolkovací bylo nejen osamostatniti měnu naši od banky Rakousko-uherské, nýbrž i dle § 11 zák. č. 84 sb. z. a n. zjištění hotový majetek každého obyvatele pro dávku z majetku. Mimo to způsobovalo hromadění bankovek korunových a dvoukorunových nedostatek drobných bankovek, čímž akce okolkovací trpěla. Naproti tomu byl na ochranu čsl. valuty po okolkování před dovozem korunovek a dvoukorunovek vydán zákaz dovozu těchto bankovek článkem 3 nař. z 6. března 1919 čís. 113 sb. z. a n., jehož nedodržení tresce se jako přečin podle čl. 6 téhož nař. Jelikož je zjištěno, že obžalovaný Josef S. dovezl do území republiky československé obnos 1423 korun v jedno- a dvoukorunových bankovkách dne 5. října 1919, tedy po skončení akce okolkovací, nemohl se dopustiti přestupku ve smyslu § 13 nařízení ze dne 25. února 1919 čís. 86 sb. z. a n.

Čís. 251.

Důvod § 170 čís. 1 tr. ř., vylučující vzetí svědka do přísahy, neodčiní se tím, že trestní stíhání svědka pro dotýčný trestný čin jest vyloučeno.

(Rozh. ze dne 7. září 1920, č. j. Kr. I. 555/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Hoře Kutné ze dne 10. června 1920, jímž vinnými byli uznáni zločinem podílnictví na krádeži, rozsudek ten zrušil a odkázal věc na soud nalézací, by ji znova projednal a rozhodl.